

Bruxelles, den 28.5.2014
COM(2014) 299 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

**Årlig rapport om de forhandlinger, der er ført af Kommissionen på
eksportkreditområdet som omhandlet i forordning (EU) nr. 1233/2011**

1. Indledning:

Af bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1233/2011 af 16. november 2011 om anvendelse af visse retningslinjer for offentligt støttede eksportkreditter og om ophævelse af Rådets afgørelse 2001/76/EF og 2001/77/EF¹ fremgår det, at Kommissionen "i henhold til sine beføjelser forelægger Europa-Parlamentet en årlig rapport om de forhandlinger, der er ført — og for hvilke Kommissionen har en forhandlingsbemyndigelse i de forskellige internationale samarbejdsfora — med henblik på at fastsætte globale standarder for offentligt støttede eksportkreditter".

Denne rapport dækker perioden marts 2013 til marts 2014.

2. Større udviklinger i eksportkreditter i 2013:

Traditionelt finder de fleste af Kommissionens forhandlinger på dette politikområde sted i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), som indtil videre er det eneste internationale organ, der har udarbejdet detaljerede tekniske regler for eksportkreditter. I kraft af sin forpligtelse til at gennemføre handelsforhandlinger repræsenterer Europa-Kommissionen EU i alle forhandlinger vedrørende **OECD-arrangementet om offentligt støttede eksportkreditter**² og dets **sektoraftaler** (som dækker særlige finansieringsregler for bestemte erhvervssektorer), navnlig:

- sektoraftalen om eksportkreditter til skibe
- sektoraftalen om eksportkreditter til kernekraftværker
- sektoraftalen om eksportkreditter til civile fly
- sektoraftalen om eksportkreditter for vedvarende energi, modvirkning af klimaforandringer og projekter inden for vand.

Forhandlingerne i OECD fortsætter, hvilket i løbet af rapporteringsperioden bl.a. førte til vedtagelsen af en ny sektoraftale om eksportkreditter til jernbaneinfrastruktur samt drøftelser om en udvidelse af anvendelsesområdet for sektoraftalen for vedvarende energi, modvirkning af klimaændringer og projekter inden for vand (se afsnit 4 for detaljer).

OECD-arrangementet har generelt været effektivt i bestræbelserne på at sikre ensartede vilkår mellem deltageres eksportkreditprogrammer. Dog deltager større, nye eksportkreditudbydere som Kina, Indien eller Brasilien³ ikke.

Nedsættelsen af den internationale arbejdsgruppe om eksportkreditter (IWG) – som følge af et fælles initiativ fra præsident Obama og senere vicepremierminister Xi Jinping i februar 2012 – har skabt en strategisk mulighed for samarbejde uafhængigt af medlemskab af OECD om en ny række bestemmelser om eksportkreditter i helt nye omgivelser. Den Europæiske Union har derfor støttet IWG-processen fuldt ud fra begyndelsen. I 2013 var IWG fortsat en

¹ EUT L 326 af 8.12.2011, s. 45.

² "Arrangementet" er en gentlemanaftale mellem EU, USA, Canada, Japan, Korea, Norge, Schweiz, New Zealand og Australien, som har eksisteret siden 1978, og som har som sit primære mål at sikre ensartede vilkår mellem deltageres eksportkreditprogrammer. Arrangementet og dets senere ændringer er jævnlige blevet omsat til EU-lovgivning.

³ Brasilien er et særligt tilfælde, da landet kun deltager i sektoraftalen om civile fly, men ikke udviser interesse for at tilslutte sig det generelle arrangement som sådan.

væsentlig prioritering, og relevante aktiviteter udgjorde en endnu større del af EU's arbejde med eksportkreditter end i 2012 (se afsnit 3 nedenfor for detaljer).

3. Den internationale arbejdsgruppe om eksportkreditter:

Det skal bemærkes, at i alt **18 "større udbydere af eksportkreditter"** fra begyndelsen var inviteret til at deltage i den nye **internationale arbejdsgruppe om eksportkreditter (IWG)**: Alle 9 deltagere i OECD-arrangementet om offentligt støttede eksportkreditter (EU, USA, Canada, Japan, Korea, Norge, Schweiz, Australien og New Zealand) samt Kina, Brasilien, Den Russiske Føderation, Sydafrika, Indien, Indonesien, Malaysia, Tyrkiet og Israel. Det blev aftalt, at en **styregruppe** – udgjort af USA, EU, Kina og Brasilien – skulle mødes inden IWG's plenarforsamlinger. IWG har ingen fast formand, intet fast sekretariat eller mødested. Møder bliver afholdt på skift af medlemmer af styregruppen.

Som nævnt i Kommissionens tidligere rapport var de indledende drøftelser på det **første officielle møde i IWG** (afholdt i Washington i **november 2012**) ikke gnidningsfri. De fleste IWG-deltagere ville have foretrukket umiddelbart at fokusere på generelle, horisontale regler gældende for alle eksportkreditter, men Kina insisterede på en "**sektortilgang**", dvs. at IWG først skulle se på praksis for eksportkreditter inden for specifikke erhvervssektorer og først i anden omgang fokusere på horisontale regler. Mens princippet om sektortilgang som sådan i sidste ende blev accepteret som arbejdsmetode af IWG, så viste valget af sektor(er), der skulle ses på, sig at være kontroversielt: Kina insisterede på skibssektoren, selv om det var velkendt, at USA og flere andre IWG-medlemmer slet ikke opererer med eksportkreditter i den sektor. Forsøg på at finde mindst en anden sektor (så alle IWG-medlemmer kunne deltage aktivt) lykkedes ikke umiddelbart.

For at komme ud af dette dødvande tilbød **EU-delegationen** at afholde et **uformelt møde**, hvor delegationerne kunne fortsætte drøftelserne på ekspertniveau. Dette møde, som blev afholdt i Berlin i **marts 2013**, havde en meget positiv virkning på arbejdsmiljøet i IWG (tekniske erfaringer fra de forskellige deltagere i forskellige erhvervssektorer blev drøftet i en konstruktiv atmosfære). På **IWG's andet officielle møde**, afholdt af **Kina** i Beijing i **maj 2013**, blev det efterfølgende muligt at blive enige om en anden sektor - medicinsk udstyr. Selv om medicinsk udstyr normalt ikke anses som en sektor med massiv intervention på eksportkreditområdet, så gør manglen på specialiseret praksis inden for eksportkreditter i denne sektor den til et passende udgangspunkt for drøftelser om generelle, horisontale regler. Den kinesiske delegation har gentagne gange anerkendt, at sektortilgangen ikke skulle føre til en formel indgåelse af sektoraftaler (som det ses i f.eks. OECD-arrangementet), men at IWG ville gå videre til horisontale forhandlinger, så snart drøftelserne om sektorerne for skibe og medicinsk udstyr er tilstrækkeligt modne.

Det **tredje officielle møde** blev afholdt af **EU** i Bruxelles i **september 2013**. EU fremlagde et detaljeret teknisk oplæg, som omhandlede grundlæggende spørgsmål, som f.eks. mulige overordnede mål for IWG-processen såvel som hvilken rolle drøftelser om sektorerne for skibe og medicin skulle spille i opbygningen af en fremtidig horisontal aftale om eksportkreditter. Derudover indeholdt oplægget detaljerede overvejelser og spørgsmål til IWG-deltagerne om, hvordan omfanget af drøftelserne skulle defineres (dvs. hvordan de to pågældende økonomiske sektorer skulle afgrænses, hvordan den offentlige støttemekanisme, som de nye retningslinjer skal gælde for, skulle defineres), og hvordan man skulle håndtere specifikke ikke-prisrelaterede aspekter (som f.eks. udbetaling, længste og korteste

kreditlængde, afdragsprofiler og sikkerhedspakker) såvel som prisrelaterede elementer af eksportkredittransaktioner (grundrentesatser, kreditrisikopræmie og gebyrer). Dette bidrag blev godt modtaget af de andre IWG-deltagere, og gruppen havde meget udbytterige debatter på plenarmødet. Der var også mange præsentationer af høj kvalitet, særligt fra andre OECD-deltagere, men deltagerne uden for OECD, som f.eks. Kina, deltog også aktivt i debatten. Generelt markerede mødet i Bruxelles et klart skridt fremad, da det var begyndelsen på oprigtige tekniske drøftelser i gruppen.

Det **fjerde officielle møde** blev afholdt af **Brasilien** i Brasilia i **januar 2014**. Drøftelserne om de to sektorer fortsatte (stadig på baggrund af de skriftlige svar på spørgsmålene i det EU-oplæg, der blev fremlagt på det tredje IWG-møde). Konklusionen blev, at IWG skulle gå videre fra fasen med udvekslinger af nuværende praksis på eksportkreditområdet til mere specifikke tekstbaserede drøftelser (dvs. at delegationerne skulle fremlægge oplæg med specifikke udkast til finansieringsmuligheder for de to sektorer med henblik på mere konkrete drøftelser). Denne tilgang vil blive benyttet på det **femte officielle IWG-møde**, som USA afholder i **Washington den 20.-22. maj 2014**.

Hvis vi skulle opridse en **foreløbig status for IWG-processen på nuværende tidspunkt**, giver det et blandet indtryk:

Det positive er, at alene etableringen og den fortsatte drift af et sådant forum, hvor både eksportkreditudbydere i og uden for OECD jævnligt mødes og drøfter forskriftsmæssige spørgsmål, er noget af en præstation. Det er værd at bemærke, at det ikke tidligere er lykkedes at få Kina til at deltage i tilsvarende drøftelser på bilateralt eller multilateralt niveau. Blandt de vigtigste eksportkreditudbydere uden for OECD er det kun Indien, der indtil videre ikke formelt har tilsluttet sig processen, men som deltog som observatør på det fjerde møde.

Selv om EU ikke var en af de umiddelbare initiativtagere til denne proces, har Unionen markeret sig som en vigtig aktør ved at have organiseret to succesfulde møder og bidraget med en masse væsentlige indlæg og et oplæg, der fortsat ser ud til at forme IWG-drøftelserne.

Det er dog et reelt problem på dette tidspunkt, at aktiviteterne i IWG for øjeblikket i høj grad bliver drevet af OECD-deltagerne. Med undtagelse af Sydafrika og Tyrkiet er mange deltagere uden for OECD ganske tilbageholdende, når det kommer til aktiv deltagelse (f.eks. præsentationer). Skriftlige oplæg er indtil videre stort set kun kommet fra OECD-deltagere.

Møderne i 2014 vil i hvert fald være afgørende for en vurdering af, hvorvidt alle IWG-medlemmer reelt er engagerede i processen, og hvorvidt denne ser ud til at kunne udvikle sig til mere end blot indledende drøftelser. I tilfælde af at IWG-processen ser ud til at gå over til mere formelle forhandlinger, vil Kommissionen søge den nødvendige tilladelse i overensstemmelse med traktaterne.

4. Udvikling i OECD i rapporteringsperioden:

Deltagerne i OECD-arrangementet færdiggjorde en toårig forhandling om **sektoraftalen om eksportkreditter til jernbaneinfrastruktur (RSU)** i november 2013. RSU, som var et af EU's store mål, fastsætter nogle specifikke finansieringsbetingelser for eksport af jernbaneinfrastrukturaktiver, som er grundlæggende for driften af jernbaner, herunder togkontrol, elektrificering, spor, rullende materiel og beslægtet anlægsarbejde. RSU forventer udvidede løbetider for sådanne eksportkredittransaktioner⁴, hvor der skelnes mellem eksport til OECD-højindkomstlande (hvor den maksimale løbetid er 12 år) og til alle andre lande (hvor den maksimale løbetid er 14 år) såvel som en vis fleksibilitet for afdragsprofilen. For at kunne nå frem til denne aftale måtte visse indrømmelser gives for at imødegå bekymringer om, hvorvidt den tilgængelige finansiering på det private marked for OECD-højindkomstlande ville blive underbudt. RSU-baserede eksportkreditter til disse lande er underlagt regler om forudgående underretning af de andre OECD-deltagere (herunder en udførlig forklaring). Hvis især eksportkreditter udgør størstedelen af finansieringen af en eksport til et OECD-højindkomstland, skal der indgives en anmodning om dispensation. Globalt set er Europa både det største marked for jernbaneprodukter og har også den højeste koncentration af jernbaneudstøvsindustrier.

EU er også drivkraften bag to tilføjelser til **sektoraftalen om eksportkreditter for vedvarende energi og modvirkning af klimaforandringer (CCSU) fra 2012**. De sektorudvidelser, der i øjeblikket forhandles om, vedrører projekter om tilpasning til klimaforandringer og intelligente elnet. EU huser flere centrale erhvervsaktører på disse områder. Projektet om **tilpasning til klimaforandringer** har været drøftet i længere tid og er mere avanceret end det om de **intelligente elnet** (hvor OECD nu er gået ind i en fase med tekniske drøftelser af grundlæggende definitioner). Det er ikke alle deltagere, der ser ud til selv at have en aktiv interesse i disse projekter.

På OECD's sidste eksportkreditmøder fremlagde EU og Canada et fælles forslag om tilpasning til klimaforandringer. Den amerikanske delegation meddelte, at den ville kommentere forslaget senere. OECD-deltagere er i princippet stadig åbne over for at arbejde videre med intelligente net, men det vil være nødvendigt at foreslå en generelt acceptabel definition af begrebet såvel som en solid retfærdiggørelse af behovet for at bruge eksportkreditter til finansiering på dette område. De forskellige klimaforandringsprojekter vil blive taget op af OECD igen på de næste møder om eksportkreditter i 2014.

Et område af strategisk betydning er **undersøgelsen af rentebestemmelserne for OECD-arrangementet**: Arrangementet omfatter bestemmelser om faste minimumsrentesatser, der blev aftalt i 1980'erne. Deltagerne arbejder nu med en modernisering af disse bestemmelser såvel som på inkludering af regler for fastlæggelse af variable minimumsrentesatser. Denne overordnede undersøgelse er foranlediget af ændringer på bankmarkedet i kølvandet på finanskrisen, som satte spørgsmålstegn ved de eksisterende reglers ikkeforvridende natur. EU er nok den deltager, hvis eksportkreditsystem er mest afhængigt af private banker, og bør derfor spille en central rolle i forhandlingerne.

⁴ Arrangementets generelle regel om maksimal løbetid er på 5 år (under visse omstændigheder 8,5 år) for eksport til OECD-højindkomstlande og 10 år for eksport til alle andre lande. Arrangementet omfatter dog også mere udvidede maksimale løbetider for flere erhvervssektorer og særlige transaktioner (de mest vidtrækkende af dem er 18 år for sektoraftalen for kernekraftværker og for visse transaktioner under sektoraftalen for vedvarende energi, modvirkning af klimaforandringer og projekter inden for vand).

Mens flere andre deltagere endnu ikke officielt har taget stilling, er det lykkedes Kommissionen at opnå enighed fra medlemsstaterne om **fire vejledende principper** for undersøgelsen af rentesatser:

1. Yderligere harmonisering af praksis for eksportkreditter vedrørende udvælgelse og fastholdelse af faste rentesatser.
2. Den indbyggede forudsigelighed i arrangementets fastrenteordning bør bevares, men bør prissættes mere rimeligt.
3. Den grundlæggende udformning af fastrenteordningen (CIRR-ordningen) bør beholdes for at kunne bevare overensstemmelsen med aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger (SCM-aftalen) "safe haven", men den margin, der bliver opkrævet ud over basisrenten (p.t. et fast antal basispoint), burde i højere grad reflektere niveauet for de rentesatser, der opkræves af private banker.
4. Variable renter bør inkluderes i OECD-arrangementet.

På baggrund af disse principper arbejder Kommissionen nu på et mere omfattende forslag, som EU kan fremlægge for OECD senere i 2014.

Luftfartøjer har traditionelt været den vigtigste eksportkreditsektor rent kommercielt. I den seneste tid er der dog ikke sket større fremskridt. Gennemførelsen af **OECD's sektoraf tale fra 2011 om eksportkreditter til civile fly** (ASU 2011) fortsætter (i princippet forventes en undersøgelse i 2015).

Kommissionen vil holde Europa-Parlamentet behørigt underrettet om ny udvikling.